

Sygn. akt II Ca 90/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący Sędzia J. R. (1)

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2024 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.

przeciwko Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 20 listopada 2023 r. sygn. akt I C 1695/23

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. na rzecz pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia wyroku w tej części do dnia zapłaty.**

J. R. (1)

Sygn. akt II Ca 90/24

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie z dnia 30 sierpnia 2023 r., skierowanym przeciwko Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie kwoty 9470,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 grudnia 2022 r. do dnia zapłaty oraz przyznanie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, iż nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zwrotu świadczenia z uwagi na złożenie oświadczenia w przedmiocie tzw. kredytu darmowego.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2023 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1834 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. zaskarżając wyrok całości.

Wyrokowi temu apelujący zarzucił:

I. Naruszenie prawa materialnego, tj:

1) Art. 45 ust. 5 w zw. z art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, w zw. z art. 56 k.c. oraz 354 k.c., w zw. z art. 23 Dyrektywa 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, w związku z art. 288 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej [Dz.U.2004.90.864/2 z dnia 2004.04.30 poprzez ich błędną wykładnię w zakresie pojęcia „wykonanie umowy” i w konsekwencji wadliwe przyjęcie, że wykonanie umowy oznacza samo wypłacenie pożyczki przez pożyczkodawcę i jej spłata przez pożyczkobiorcę, wbrew;

a) wykładni językowej oraz zasadzie lege non distinguente;

b) wykładni systemowej ;

c) wykładni prokonsumenckiej i proeuropejskiej;

d) szerokiej, zaprezentowanej w uzasadnieniu apelacji linii orzeczniczej

2) art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz 16 u.k.k. – poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że informacje o procedurze przedterminowej spłaty kredytu były jasne i precyzyjne, jak również przyjęcie, że pozwany niejako miał prawo określić nieprecyzyjnie zasady na jakich koszty kredytu ulegają zmianie w związku z oczekiwaniem na treść wyroku (...) C-383/18,

3) art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. w zw. z art. 353¹, 359 oraz art. 385¹ § 3 k.c. i 58 K.c. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że wspomnienie w treści formularza umownego – nie będącego przedmiotem indywidualnych uzgodnień – pozwala przyjąć, iż kredytowanie prowizji i pobieranie z tego tytułu odsetek nie prowadzi do wadliwego określenie (...) oraz całkowitej kwoty do zapłaty, a także nie narusza zasad uczciwości, nie jest sprzeczne z naturą stosunku prawnego związanego z pobieraniem odsetek kapitałowych a ponadto naruszenie:

4) art. 5 pkt 7 u.k.k. , art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz 16 u.k.k. w zw. z art. 48 do 52 u.k.k., w tym zwłaszcza art. 52 u.k.k. poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, tj. uwzględnienie powództwa w całości; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powoda, pozwany Bank (...) S.A.

z siedzibą w W. wniósł o oddalenie apelacji w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i przytoczenie przepisów prawa.

Sąd Okręgowy w całości akceptuje ustalenia Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. W takiej sytuacji, gdy apelujący nie podważa w apelacji ustaleń faktycznych dokonanych na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji, które Sąd odwoławczy aprobuje, nie musi ich powtarzać. W związku z tym, że w apelacji skarżący nie podnosi zarzutów dotyczących faktów ani zasad gromadzenia i oceny materiału dowodowego, nie zachodzi

podstawa do ich uzupełnienia w ramach apelacji. Ocena zarzutów naruszenia prawa materialnego może zostać dokonana tylko na podstawie niezmienionych faktów, stanowiących podstawę oceny materialnej roszczenia. Mając to na względzie powyższe, wniosek dowody okazał się bezprzedmiotowy i dlatego dowód zgłoszony przez powoda w jego apelacji Sąd Okręgowy pominął na podstawie art. 235² §1 pkt 2 k.p.c., bowiem jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie są uzasadnione zarzuty podnoszone przez apelującego, dotyczące podstawy materialnej rozstrzygnięcia o dochodzonym roszczeniu obejmującej subsumcję ustaleń faktycznych w zakresie oceny uprawnienia do złożenia przez kredytobiorcę uprawnienia na podstawie art. 45 ust. 5 w/w/ ustawy.

Skoro z prawidłowych ustaleń faktycznych wynika, że kwota pożyczki została wypłacona pożyczkobiorcy w dniu 20 marca 2013r. z terminem wykonania przez spłatę ostatniej raty w dniu 15 marca 2020r. (§2 pkt 14 umowy), to wobec wpłacenia przez pożyczkobiorcę w dniu 13 listopada 2015 r. kwoty pieniężnej w zakresie zwalniającym pożyczkobiorcę z obowiązków i zobowiązań wynikających z umowy pożyczki, to obie jej strony wykonały umowę w zakresie swoich obowiązków wynikających z tego zobowiązania wzajemnego. (§2 pkt 16 umowy).

Umowę pożyczki definiują i charakteryzują istotne świadczenia główne i uboczne wskazane w art. 720 k.c., odróżniając ją od innych umów nazwanych w kodeksie cywilnym. W zakresie tych istotnych świadczeń, chrakteryzujących obie strony umowy, strony tej umowy spełniły swoje świadczenia. Analizując przepisy w części ogólnej prawa zobowiązań (normujących wszystkie stosunki zobowiązaniowe lub wszystkie zobowiązania pewnego rodzaju), a także przepisy regulujące poszczególne typy zobowiązań, które pozwalają bardziej sprecyzować zarówno pojęcie świadczenia, jak i długu, należy zgodzić się, że w umowie pożyczki po spełnieniu świadczenia przez dającego pożyczkę, o wykonaniu umowy zgodnie art. 720 k.c., decyduje zachowanie biorącego pożyczkę. Jako dłużnik, biorący pożyczkę zobowiązany jest zwrócić tę sama ilość pieniędzy (umówioną), która ze względu na szczególną regulację w/w. ustawy o kredycie konsumenckim może obejmować także obowiązek świadczenia odsetek i innych kosztów kredytu.

Prawidłowe pozostają zatem wnioski Sądu merittii, że analiza treści przedmiotowej umowy nie pozwala uznać by którakolwiek ze stron umowy nie wykonała jej postanowień. Zatem skoro umowa pożyczki została wykonana w dniu 13 listopada 2015 r., tj. w dniu spłaty pożyczki, to uprawnienie do złożenia oświadczenia o uzyskaniu tzw. kredytu darmowego wygasło z upływem dnia 13 listopada 2016 r.. Jego złożenie w dniu 24 listopada 2022r. należało ocenić jako bezskuteczne.

Wierzytelność cedenta kwoty części odsetek i innych kosztów kredytu nie powstała, zatem nie mogła być ona tym samym przedmiotem umowy cesji zawartej w dniu 8 grudnia 2022 r. Powództwo podlegało zatem oddaleniu.

Nie są uzasadnione pozostałe zarzuty apelującego naruszenia pozostałych przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy podziela także wywody Sądu Rejonowego dotyczących ich ewentualnego zastosowania.

Podkreślenia wymaga, że obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone, przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010 r., V CSK 296/09, M.Pr.Bank. 2012, nr 4, s. 19, z dnia 26 kwietnia 2012 r. CSK 300/11, OSNC 2012 r., nr 12. poz. 144, z dnia 4 września 2014 r.,

II CSK 478/13. OSNC – ZD 2015 r., nr D, poz. 64: postanowienie SN z dnia 16 grudnia 2020r., sygn. akt II CSK 384/20).

Już wobec powyższego apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

J. R. (1)

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...) W.. (...)

K., 20.05.2024r.

J. R.

(...)